

Obiect, domeniu de aplicare, definiții și autorități competente

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă prevede un cadru comun pentru anumite aspecte ale actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre referitoare la contractele care acoperă credite pentru consumatori garantate prin ipotecă sau legate în alt mod de bunuri imobile rezidențiale, inclusiv obligația de a efectua o evaluare a bonității înainte de acordarea unui credit, ca bază pentru elaborarea unor standarde de subscriere eficace în legătură cu bunurile imobile rezidențiale în statele membre, precum și referitor la anumite cerințe prudențiale și de supraveghere, inclusiv pentru înființarea și supravegherea intermediarilor de credite, a reprezentanților desemnați și a instituțiilor non-bancare .

Articolul 2

Nivelul de armonizare

(1) Prezenta directivă nu împiedică statele membre să mențină sau să introducă dispoziții mai stricte în scopul de a proteja consumatorii, cu condiția ca dispozițiile respective să fie coerente cu obligațiile acestora în temeiul dreptului Uniunii.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), statele membre nu mențin și nu introduc în legislația lor națională dispoziții diferite de cele prevăzute la articolul 14 alineatul (2) și în anexa II partea A în ceea ce privește informațiile precontractuale standardizate prin intermediul unei fișe europene de informații standardizate (FEIS) și la articolul 17 alineatele (1) - (5), (7) și (8) și în anexa I cu privire la un standard al Uniunii comune, consecvent, pentru calcularea dobânzii anuale efective (DAE).

Articolul 3

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică :

- (a) contractelor de credit garantate fie prin ipotecă, fie printr-o altă garanție comparabilă, utilizată în mod curent într-un stat membru asupra unui bun imobil rezidențial, fie printr-un drept legat de un bun imobil rezidențial; și
- (b) contractelor de credit al căror scop este dobândirea sau păstrarea drepturilor de proprietate asupra unui teren sau asupra unei clădiri existente sau proiectate .

(2) Prezenta directivă nu se aplică:

- (a) contractelor de credit „equity release” în care creditorul:
 - (i) contribuie cu o sumă forfetară, cu plăți periodice sau cu alte forme de plată a creditului în schimbul unei sume obținute din vânzarea viitoare a unui bun imobil rezidențial sau al unui drept cu privire la bunuri imobile rezidențiale; și
 - (ii) nu va solicita rambursarea integrală a creditului până la producerea în viața consumatorului a unuia sau mai multor evenimente specificate, astfel cum sunt definite de către statele membre, cu excepția cazului în care consumatorul își încalcă obligațiile contractuale, ceea ce permite creditorului să rezilieze

contractul de credit;

- (b) contractelor de credit acordate de către un angajator angajaților săi ca activitate secundară, atunci când aceste credite sunt acordate fără dobândă sau cu o DAE mai mică decât cea practică în mod obișnuit pe piață și care nu sunt propuse în general publicului;
 - (c) contractelor de credit în care creditul este acordat fără dobândă și fără alte taxe, cu excepția celor aplicate pentru recuperarea costurilor legate în mod direct de garantarea creditului;
 - (d) contractelor de credit sub forma unei facilități de tip „descoperit de cont” și în baza cărora creditul trebuie rambursat în termen de o lună;
 - (e) contractelor de credit care sunt rezultatul unei hotărâri pronunțate de o instanță sau de o altă autoritate oficială;
 - (f) contractelor de credit privind amânarea, cu titlu gratuit, a plății unei datorii existente și care nu intră în domeniul de aplicare al alineatului (1) litera (a).
- (3) Statele membre pot decide să nu aplice:
- (a) articolele 11 și 14 și anexa II în cazul contractelor de credit pentru consumatori, garantate fie prin ipotecă, fie printr-o altă garanție comparabilă, utilizată în mod curent într-un stat membru asupra unui bun imobil rezidențial, fie printr-un drept legat de un bun imobil rezidențial, al căror scop nu este dobândirea sau păstrarea dreptului de proprietate asupra unui bun imobil rezidențial, cu condiția ca statele membre să aplice în cazul unor asemenea contracte de credit articolele 4 și 5 și anexele II și III la Directiva 2008/48/CE;
 - (b) prezenta directivă în cazul contractelor de credit referitoare la un bun imobil în cazul în care contractul de credit prevede că bunul imobil nu poate fi ocupat în orice moment în calitate de casă, apartament sau alt loc de reședință de către consumator sau un membru de familie al acestuia și trebuie ocupat în calitate de casă, apartament sau alt loc de reședință în baza unui contract de închiriere;
 - (c) prezenta directivă în cazul contractelor de credit referitoare la credite acordate unui public restrâns în baza unei dispoziții legale de interes general, fără dobândă sau la rate ale dobânzii mai mici decât cele practicate în mod obișnuit pe piață ori în condiții care sunt mai avantajoase pentru consumator decât cele obișnuite de pe piață și cu rate ale dobânzii care să nu fie mai mari decât cele practicate în mod normal pe piață;
 - (d) prezenta directivă în cazul creditelor-punte;
 - (e) prezenta directivă în cazul contractelor de credit în care creditorul este o organizație care face obiectul articolului 2 alineatul (5) din Directiva 2008/48/CE.
- (4) Statele membre care utilizează opțiunea menționată la litera (b) de la alineatul (3) asigură aplicarea unui cadru adecvat la nivel național în ceea ce privește acest tip de credit.
- (5) Statele membre care utilizează opțiunea menționată la litera (c) sau la litera (e) de la alineatul (3) asigură aplicarea unor măsuri alternative adecvate prin care să se asigure faptul că consumatorii primesc în timp util informații cu privire la principalele caracteristici, riscuri și costuri

aferente unor astfel de contracte de credit în etapa precontractuală și că informările publicitare privind aceste contracte de credit sunt corecte, clare și nu induc în eroare.

Articolul 4

Definiții

În înțelesul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „consumator” înseamnă un consumator în înțelesul definiției de la articolul 3 litera (a) din Directiva 2008/48/CE.
2. „creditor” înseamnă o persoană fizică sau juridică care acordă sau promite să acorde credite care se încadrează în domeniul de aplicare al articolului 3 în cursul exercitării activității sale comerciale sau profesionale.
3. „contract de credit” înseamnă un contract prin care un creditor
█ acordă sau promite să acorde unui consumator un credit în cadrul domeniului de aplicare al articolului 3 sub formă de amânare la plată, împrumut sau alte facilități financiare similare.
4. „serviciu auxiliar” înseamnă un serviciu █ oferit consumatorului █ în legătură cu contractul de credit.
5. „intermediar de credite” înseamnă o persoană fizică sau juridică care nu acționează în calitate de creditor sau notar și care nu doar face legătura, fie în mod direct fie indirect, unui consumator cu un creditor sau cu un intermediar de credite și care, în cursul exercitării activității sale comerciale, a afacerii sau a profesiei sale, în schimbul unui onorariu care poate lua formă pecuniară sau orice altă formă de plată convenită:
 - (a) prezintă sau oferă consumatorilor contracte de credit █ ;
 - (b) oferă asistență consumatorilor prin organizarea de activități pregătitoare sau alte activități administrative precontractuale privind contractele de credit █ , altele decât cele menționate la punctul (a); sau
 - (c) încheie contracte de credit █ cu consumatorii în numele creditorului.
6. „grup” înseamnă un grup de creditori care urmează a fi consolidați în scopul întocmirii unor conturi consolidate, conform definiției Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului [\(20\)](#) .
7. „intermediar de credite legat” înseamnă un intermediar de credite care acționează în numele și sub răspunderea deplină și necondiționată :
 - (a) a unui singur creditor;
 - (b) a unui singur grup; sau
 - (c) a unui număr de creditori sau de grupuri care nu reprezintă majoritatea pieței .

8. „reprezentant desemnat” înseamnă o persoană fizică sau juridică care desfășoară activități menționate la punctul 5, care acționează în numele sau sub responsabilitatea deplină și necondiționată a unui singur intermediar de credite.
9. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit conform definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- 10 „instituție non-bancară” înseamnă orice creditor care nu este instituție de credit.
- 11 „personal” înseamnă:
 - (a) orice persoană fizică care lucrează pentru creditor sau intermediarul de credite și care este implicată direct în activitățile reglementate de prezenta directivă sau intră în contact cu consumatorii în cursul unor activități reglementate de prezenta directivă;
 - (b) orice persoană fizică care lucrează pentru un reprezentant desemnat și care intră în contact cu consumatorii în cadrul unor activități reglementate de prezenta directivă;
 - (c) orice persoană fizică care gestionează sau supraveghează în mod direct persoanele fizice menționate la punctele (a) și (b).
- 12 „valoarea totală a creditului” înseamnă valoarea totală a creditului astfel cum este definită la articolul 3 litera (l) din Directiva 2008/48/CE.
- 13 „costul total al creditului pentru consumator” înseamnă costul total al creditului pentru consumator, conform definiției de la articolul 3 litera (g) din Directiva 2008/48/CE, incluzând costul evaluării bunului, în cazul în care o astfel de evaluare este necesară pentru obținerea creditului, dar excluzând taxele de înregistrare pentru transferul dreptului de proprietate asupra bunului imobil . Acesta exclude orice taxe plătibile de către consumator pentru nerespectarea angajamentelor prevăzute în contractul de credit.
- 14 „suma totală plătită de către consumator” înseamnă valoarea totală plătită de către consumator, conform definiției de la articolul 3 litera (h) din Directiva 2008/48/CE.
- 15 „dobânda anuală efectivă” (DAE) înseamnă costul total al creditului pentru consumator, exprimat în procent anual din valoarea totală a creditului, după caz, inclusiv costurile menționate la articolul 17 alineatul (2) și este egală, pe o perioadă de un an, cu valoarea actuală a tuturor angajamentelor (trageri, rambursări și costuri), viitoare sau prezente, convenite de creditor și de consumator .
- 16 „rata dobânzii” înseamnă rata dobânzii în înțelesul definiției de la articolul 3 litera (j) din Directiva 2008/48/CE.
- 17 „evaluarea bonității” înseamnă evaluarea probabilității ca datoria rezultată din contractul de credit să fie achitată .
- 18 „suport durabil” înseamnă un suport durabil în înțelesul definiției de la articolul 3 litera (m) din Directiva 2008/48/CE.
- 19 „stat membru de origine” înseamnă:
 - (a) în cazul în care creditorul sau intermediarul de credite este o

persoană fizică, statul membru în care este situat ■ sediul său principal ;

(b) în cazul în care creditorul sau intermediarul de credite este o persoană juridică, statul membru în care se află sediul său social sau, dacă, potrivit dreptului său intern, acesta nu are sediul social, statul membru în care se află sediul său principal.

- 20 „stat membru gazdă” înseamnă statul membru, altul decât statul membru de origine , în care creditorul sau intermediarul de credite are o sucursală sau în care prestează servicii.
- 21 „servicii de consiliere” înseamnă oferirea de recomandări personalizate unui consumator cu privire la una sau mai multe operațiuni legate de contracte de credit și constituie o activitate separată față de acordarea unui credit și față de activitățile de intermediere de credite menționate la punctul 5.
- 22 „autoritate competentă” înseamnă o autoritate desemnată drept competentă de către un stat membru în conformitate cu articolul 5.
- 23 „credit-punte” înseamnă un contract de credit, fie pe durată nelimitată, fie care trebuie rambursat în 12 luni, utilizat de consumator drept soluție de finanțare temporară în momentul tranzacționării unui alt contract financiar pentru bunul imobil respectiv.
- 24 „datorie sau garanție contingentă” înseamnă un contract de credit care funcționează drept garanție pentru o altă tranzacție separată dar auxiliară, și în care capitalul garantat cu un bun imobil este tras numai în cazul în care se produce un eveniment sau se produc evenimente specificate în contract.
- 25 „contract de credit cu partajare de proprietate” înseamnă un contract de credit în care capitalul de rambursat este bazat pe un procent stabilit contractual din valoarea bunului imobil la momentul rambursării sau rambursărilor capitalului.
- 26 „practică de legare” înseamnă oferirea sau vânzarea contractului de credit în cadrul unui pachet împreună cu alte produse sau servicii financiare distincte, contractul de credit nefiind pus la dispoziția consumatorului în mod separat.
- 27 „practică de grupare” înseamnă oferirea sau vânzarea contractului de credit în cadrul unui pachet împreună cu alte produse sau servicii financiare distincte, contractul de credit fiind de asemenea pus la dispoziția consumatorului în mod separat, dar nu neapărat în aceiași termeni sau în aceleași condiții ca atunci când este oferit grupat cu serviciile auxiliare.
- 28 „împrumut în valută” înseamnă un contract de credit atunci când creditul este :
- (a) în altă monedă decât cea în care consumatorul primește veniturile sau deține activele pe baza cărora urmează să fie rambursat creditul; sau
 - (b) în altă monedă decât moneda statului membru în care consumatorul își are reședința.

Articolul 5 ■

Autorități competente

(1) Statele membre desemnează autoritățile naționale competente abilitate să asigure aplicarea și respectarea prezentei directive și veghează ca acestea să dispună de toate prerogativele aferente investigării și executării și de resursele adecvate necesare pentru a-și îndeplini atribuțiile în mod eficient și eficace .

Autoritățile menționate la primul paragraf sunt fie autorități sau organe publice recunoscute în dreptul intern sau de către autorități publice abilitate în mod expres în acest sens prin legislația internă. Acestea nu sunt creditori, intermediari de credite sau reprezentanți desemnați.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente, toate persoanele care exercită sau au exercitat activități pentru autoritățile competente, precum și auditorii și experții instruiți de autoritățile competente se supun obligației de a păstra secretul profesional. Nicio informație confidențială care ar putea fi primită pe parcursul desfășurării activității lor nu poate fi divulgată niciunei persoane sau autorități, decât într-o formă rezumată sau agregată, fără a se aduce atingere cazurilor reglementate de dreptul penal sau de prezenta directivă. Acest lucru nu împiedică, totuși, autoritățile competente să facă schimb de informații confidențiale sau să le transmită în conformitate cu dreptul național și cu dreptul Uniunii.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile desemnate drept competente pentru asigurarea aplicării și respectării articolelor 9, 29, 32, 33, 34 și 35 din prezenta directivă sunt, fie alternativ fie ambele:

- (a) autorități competente definite la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010;
- (b) autorități, altele decât autoritățile competente menționate la litera (a), cu condiția ca actele cu putere de lege și actele administrative naționale să impună respectivelor autorități să coopereze cu autoritățile competente menționate la litera (a) oricând acest lucru este necesar pentru a își îndeplini sarcinile în temeiul prezentei directive, inclusiv în vederea cooperării cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) (ABE) în conformitate cu dispozițiile prezentei directive .

(4) Statele membre informează Comisia și ABE în legătură cu desemnarea autorităților competente și cu orice modificări aduse acestei desemnări , indicând eventualele repartizări ale atribuțiilor între mai multe autorități competente. Prima asemenea notificare se face cât mai curând posibil și nu mai târziu de ... [\(21\)](#) .

(5) Autoritățile competente își exercită competențele în conformitate cu dreptul național fie:

- (a) direct sub autoritatea lor proprie sau sub controlul autorităților judiciare; sau
- (b) cerând instanțelor judecătorești care sunt competente, să pronunțe hotărârile necesare, inclusiv, după caz, prin formularea unei căi de atac, în cazul în care nu se dă curs cererii de pronunțare a deciziei necesare, cu excepția articolelor 9, 29, 32, 33, 34 și 35.

(6) Statele membre care au pe teritoriul lor mai mult de o autoritate competentă se asigură că respectivele sarcini ale acestora sunt clar definite și că autoritățile respective cooperează îndeaproape, astfel încât fiecare să își îndeplinească sarcinile în mod eficient.

(7) Comisia publică cel puțin o dată pe an în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene o listă cu autoritățile competente și o actualizează în mod continuu pe site-ul său internet.

Educația financiară

Articolul 6

Educația financiară a consumatorilor

(1) Statele membre promovează măsuri care sprijină educația consumatorilor cu privire la practicile responsabile de împrumut și de gestionare a datoriilor, îndeosebi cu privire la contractele de credit ipotecar. Sunt necesare informații clare și generale cu privire la procesul de acordare a creditelor pentru a oferi orientări consumatorilor, mai ales celor care contractează un credit ipotecar pentru prima oară. Sunt necesare de asemenea și informații privind orientarea care poate fi oferită consumatorilor de către organizațiile de consumatori și autoritățile naționale.

(2) Comisia publică o evaluare a educației financiare disponibile pentru consumatori în statele membre și identifică exemple de bune practici care ar putea fi dezvoltate în continuare pentru creșterea nivelului de cunoștințe financiare.

Condiții aplicabile creditorilor, intermediarilor de credite și reprezentanților desemnați

Articolul 7

Norme de conduită pentru acordarea de credite consumatorilor

(1) Statele membre impun creditorilor și intermediarilor de credite sau reprezentanților desemnați obligația ca, în momentul ■ elaborării produselor de credit sau al acordării, intermediării sau prestării serviciilor de consiliere privind creditele și, după caz, a serviciilor auxiliare către consumatori sau în momentul executării unui contract de credit , să acționeze cu onestitate, corectitudine, transparență și profesionalism, ținând seama de drepturile și interesele consumatorilor . În ceea ce privește) acordarea, intermedierea sau prestarea de servicii de consiliere privind creditul și, după caz, a serviciilor auxiliare, activitățile se bazează pe informații referitoare la situația specifică a consumatorului și la orice cerință specifică adusă la cunoștință de către acesta, precum și pe ipoteze rezonabile cu privire la riscurile aferente situației consumatorului pe durata contractului de credit. În ceea ce privește prestarea de servicii de consiliere, activitatea se bazează, de asemenea, pe informațiile impuse la articolul 22 alineatul (3) litera (a).

(2) Statele membre veghează ca modul în care creditorii își remunerează personalul ■ și intermediarii de credite și modul în care aceștia din urmă își remunerează propriul personal și reprezentanții desemnați să nu afecteze respectarea obligației ■ prevăzute la alineatul (1).

(3) Statele membre se asigură că, la stabilirea și aplicarea politicilor de remunerare pentru personalul responsabil cu evaluarea bonității, creditorii

respectă principiile de mai jos într-un mod și într-o măsură adecvate în raport cu dimensiunea lor, cu organizarea lor internă, precum și cu natura, sfera și complexitatea activităților lor:

- (a) politica de remunerare promovează și este compatibilă cu o administrare a riscurilor solidă și eficientă și nu încurajează asumarea unor riscuri care depășesc nivelul de risc tolerat de creditor;
- (b) politica de remunerare este conformă cu strategia de afaceri, obiectivele, valorile și interesele pe termen lung ale creditorului și cuprinde măsuri pentru evitarea conflictelor de interese, în special prevăzând ca remunerația să nu depindă de numărul sau ponderea cererilor acceptate.

(4) Statele membre se asigură că atunci când creditorii, intermediarii de credite sau reprezentanții desemnați oferă servicii de consiliere, sistemul de remunerare a personalului implicat nu aduce atingere capacității acestora de a acționa în interesul consumatorului și, în special, nu depinde de realizarea unor obiective de vânzări. Pentru a atinge acest obiectiv, statele membre pot, în plus, să interzică comisioanele plătite de către creditor intermediarului de credite.

(5) Statele membre pot interzice sau impune restricții asupra plăților din partea unui consumator către un creditor sau intermediar de credite înainte de încheierea unui contract de credit.

Articolul 8

Obligația de a furniza informații gratuit consumatorilor

Statele membre se asigură că atunci când sunt furnizate informații consumatorilor în conformitate cu cerințele stabilite în prezenta directivă, respectivele informații sunt oferite în mod gratuit.

Articolul 9

Cerințe în materie de cunoștințe și competență ale personalului

(1) Statele membre se asigură că creditorii, intermediarii de credite și reprezentanții desemnați impun personalului lor să dețină și să își actualizeze constant un nivel adecvat de cunoștințe și competență în raport cu elaborarea, oferirea sau acordarea contractelor de credit și cu efectuarea de activităților de intermediere de credite în sensul articolului 4 punctul 5 sau furnizarea de servicii de consiliere. Atunci când încheierea unui contract de credit include un serviciu auxiliar legat de acesta, se impun cerințe în materie de cunoștințe și competență referitoare la respectivul serviciu auxiliar.

(2) Cu excepția situațiilor prevăzute la alineatul (3), statele membre de origine stabilesc cerințele minime în materie de cunoștințe și competență pentru personalul creditorilor, al intermediarilor de credite și al reprezentanților desemnați în conformitate cu principiile prevăzute în anexa III.

(3) Atunci când un creditor sau un intermediar de credite își prestează serviciile pe teritoriul unuia sau mai multor alte state membre:

- (i) printr-o sucursală, statului membru gazdă îi revine responsabilitatea de a stabili cerințele minime în materie de cunoștințe și competență aplicabile personalului unei sucursale;

(ii) în temeiul libertății de a presta servicii, statul membru de origine este responsabil cu stabilirea cerințelor minime de cunoștințe și competență aplicabile personalului în conformitate cu anexa III; totuși, statele membre gazdă pot stabili cerințele minime în materie de cunoștințe și competență în cazul cerințelor menționate în anexa III punctul (1) literele (b), (c), (e) și (f).

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente supraveghează respectarea cerințelor prevăzute la alineatul (1) și că au competența de a impune creditorilor, intermediarilor de credite și reprezentanților desemnați să furnizeze dovezile pe care autoritatea competentă le consideră necesare pentru a face posibilă respectiva supraveghere.

(5) În scopul supravegherii eficiente a creditorilor și a intermediarilor de credite care prestează servicii pe teritoriul altui stat membru/altor state membre în temeiul libertății de a presta servicii, autoritățile competente ale statelor membre gazdă și de origine cooperează îndeaproape în vederea supravegherii și aplicării eficiente a cerințelor minime în materie de cunoștințe și competență de către statul membru gazdă. În acest scop, acestea își pot delega reciproc sarcini și responsabilități.

Informații și practici ■ preliminară încheierii contractului de credit

Articolul 10

Dispoziții generale aplicabile publicității și marketingului

Fără a aduce atingere Directivei 2005/29/CE, Statele membre solicită ca toate informațiile publicitare și de marketing privind contractele de credit ■ să fie corecte, clare și să nu inducă în eroare ■. În special, trebuie interzise formulările care pot crea așteptări neîntemeiate din partea consumatorului în ceea ce privește disponibilitatea sau costul unui credit.

Articolul 11

Informații standard care trebuie incluse în materialele publicitare

(1) Statele membre se asigură că orice formă de publicitate referitoare la contractele de credit ■ care indică o rată a dobânzii sau orice cifre referitoare la costul creditului pentru consumator cuprinde informații standard în conformitate cu prezentul articol.

Statele membre pot prevedea că primul paragraf nu se aplică în situațiile în care dreptul intern prevede indicarea DAE în cazul publicității privind contractele de credit în care nu se menționează rata dobânzii și nici alte cifre referitoare la orice cost al creditului pentru consumator în sensul primului paragraf.

(2) Informațiile standard indică ■ într-un mod clar, concis și vizibil ■ :

(a) identitatea creditorului sau, după caz, a intermediarului de credite sau a reprezentantului desemnat ;

(b) dacă este cazul, faptul că ■ contractul de credit va fi ■ garantat fie prin ipotecă, fie printr-o altă garanție comparabilă, utilizată în mod curent într-un stat membru asupra unui bun imobil rezidențial, fie printr-un drept legat de un bun imobil rezidențial;

(c) rata dobânzii, indicând dacă este fixă sau variabilă sau o combinație a amândurora, împreună cu informații privind toate costurile incluse în costul total al creditului pentru consumator;

(d) valoarea totală a creditului;

- (e) DAE, care se include în materialul publicitar cel puțin la fel de vizibil ca orice rată a dobânzii;
- (f) dacă este cazul, durata contractului de credit;
- (g) dacă este cazul, valoarea ratelor;
- (h) dacă este cazul, suma totală plătită de către consumator;
- (i) dacă este cazul, numărul ratelor;
- (j) dacă este cazul, un avertisment referitor la faptul că posibilele fluctuații ale ratei de schimb valutar ar putea afecta suma care trebuie plătită de consumator.

(3) Informațiile enumerate la alineatul (2), în afară de cele enumerate la literele (a), (b) sau (j) din acesta, sunt furnizate prin intermediul unui exemplu reprezentativ și sunt conforme cu respectivul exemplu reprezentativ de la început până la sfârșit. Statele membre adoptă criteriile pentru determinarea unui exemplu reprezentativ.

(4) În cazul în care încheierea unui contract referitor la un serviciu auxiliar, în particular o asigurare, este obligatorie pentru obținerea creditului sau pentru obținerea creditului conform clauzelor și condițiilor prezentate în ofertă, iar costul aceluși serviciu nu poate fi determinat în prealabil, obligația de a încheia un asemenea contract este, de asemenea, menționată în mod clar, concis și vizibil, împreună cu DAE.

(5) Informațiile menționate la alineatele (2) și (4) sunt ușor de citit sau clar audibile, după caz, în funcție de suportul utilizat pentru publicitate.

(6) Statele membre pot solicita includerea unui avertisment concis și proporționat privind riscurile specifice asociate contractelor de credit. Statele membre notifică respectivele cerințe Comisiei fără întârziere.

(7) Prezentul articol se aplică fără a aduce atingere Directivei 2005/29/CE.

Articolul 12

Practici de legare și de grupare

(1) Statele membre permit practicile de grupare, dar interzic practicile de legare.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), statele membre pot dispune că creditorii au posibilitatea să solicite consumatorului sau unui membru de familie al acestuia ori unei rude apropiate a acestuia:

- (a) să deschidă sau să mențină un cont de plăți sau un cont de economii în cazul în care acesta are ca unic scop acumularea de capital destinat rambursării creditului, administrării acestuia, acumulării de resurse în vederea obținerii creditului sau furnizării unei garanții suplimentare pentru creditor în caz de neplată;
- (b) să achiziționeze sau să mențină un produs de investiții sau de pensii private, în cazul în care respectivul produs, care oferă investitorului în principal un venit pe perioada pensionării, are drept scop și furnizarea unei garanții suplimentare pentru creditor în caz de neplată sau acumularea de capital în vederea rambursării creditului, a administrării acestuia sau a acumulării de resurse în vederea obținerii creditului;
- (c) să încheie un contract de credit distinct, împreună cu un contract de

credit cu partajare de proprietate, în vederea obținerii creditului.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (1), statele membre pot, de asemenea, să permită practicile de legare în cazul în care creditorul poate demonstra autorității sale competente că produsele legate sau categoriile de produse oferite, în termeni și condiții similare, care nu sunt disponibile separat, au drept rezultat un beneficiu clar pentru consumatori, ținând seama în mod adecvat de disponibilitatea și prețurile produselor relevante oferite pe piață. Prezentul alineat se aplică exclusiv produselor care urmează să fie comercializate după ... (22) .

(4) Statele membre pot permite creditorilor să solicite consumatorului să dețină o poliță de asigurare relevantă în legătură cu contractul de credit. În astfel de cazuri, statele membre se asigură că creditorul acceptă polița de asigurare de la un furnizor diferit de furnizorul preferat de acesta, în cazul în care respectiva poliță are un nivel de garantare echivalent cu cel propus de creditor.

Articolul 13

Informații generale

(1) Statele membre se asigură că creditorii sau, dacă este cazul, intermediarii de credite legați sau reprezentanții desemnați ai acestora pun în permanență la dispoziție informații generale clare și ușor de înțeles legate de contractele de credit, pe hârtie ori pe un alt suport durabil sau în formă electronică. În plus, statele membre pot dispune ca informațiile generale să fie puse la dispoziție de către intermediarii de credite care nu sunt legați.

Aceste informații generale includ cel puțin următoarele:

- (a) identitatea și adresa fizică a sursei care emite informațiile ;
- (b) scopurile în care poate fi utilizat creditul;
- (c) formele garanției, inclusiv, dacă este cazul, posibilitatea ca aceasta să se afle într-un alt stat membru;
- (d) durata posibilă a contractelor de credit;
- (e) ■ tipurile de rată a dobânzii ■ disponibile, indicând dacă este fixă și/sau variabilă , împreună cu o scurtă descriere a caracteristicilor unei rate fixe și ale unei rate variabile, inclusiv a implicațiilor pentru consumator;
- (f) în cazul în care împrumuturile într-o monedă străină sunt disponibile , indicarea monedei (monedelor) străine , inclusiv o explicație a implicațiilor pentru consumator atunci când creditul este în valută;
- (g) un exemplu reprezentativ al valorii totale a creditului , al costului total al creditului pentru consumator, al sumei totale plătibile de către consumator și al DAE;
- (h) o indicație privind posibile costuri suplimentare, care nu sunt incluse în costul total al unui credit pentru consumator, de plătit în legătură cu un contract de credit;
- (i) gama de diferite modalități disponibile de rambursare a creditului (inclusiv numărul, frecvența și cuantumul ratelor periodice);
- (j) dacă este cazul, o declarație clară și concisă conform căreia respectarea termenilor și condițiilor contractului de credit nu garantează rambursarea valorii totale a creditului în temeiul

contractului de credit;

- (k) o descriere a condițiilor direct legate de rambursarea anticipată;
- (l) dacă este necesară o evaluare a bunului și, în caz afirmativ, cine este responsabil să asigure efectuarea evaluării și dacă aceasta implică eventuale costuri conexe pentru consumator ;
- (m) o indicație privind serviciile auxiliare pe care consumatorul este obligat să le achiziționeze pentru a obține creditul sau pentru a îl obține în conformitate cu termenii și condițiile prezentate și, după caz, o clarificare a serviciilor auxiliare care pot fi cumpărate de la un alt furnizor decât creditorul; și
- (n) un avertisment general privind posibilele consecințe ale nerespectării angajamentelor legate de contractul de credit.

(2) Statele membre pot impune creditorilor obligația de a include alte tipuri de avertismente care sunt relevante într-un anumit stat membru. Statele membre notifică respectivele cerințe Comisiei fără întârziere.

Articolul 14

Informații precontractuale

(1) Statele membre se asigură că creditorul și, dacă este cazul, intermediarul de credite sau reprezentantul desemnat îi oferă consumatorului informațiile personalizate de care acesta are nevoie pentru a compara produsele de credit disponibile pe piață, a evalua implicațiile lor și a decide în cunoștință de cauză dacă să încheie sau nu un contract de credit:

- (a) fără întârzieri nejustificate, după ce consumatorul a furnizat informațiile necesare cu privire la nevoile sale, situația sa financiară și preferințe, în conformitate cu articolul 20; și
- (b) în timp util înainte ca consumatorul să fie obligat printr-un contract de credit sau o ofertă .

(2) Informațiile personalizate menționate la alineatul (1) se furnizează, pe hârtie sau pe alt suport durabil, prin intermediul FEIS, care figurează în anexa II.

(3) Statele membre se asigură că, atunci când creditorul îi prezintă consumatorului o ofertă fermă, aceasta este furnizată pe hârtie sau pe alt suport durabil și este însoțită de o FEIS, în cazul în care:

- (a) consumatorului nu i-a fost transmisă nicio FEIS în prealabil; sau
- (b) caracteristicile ofertei sunt diferite față de informația cuprinsă în FEIS furnizată anterior.

(4) Statele membre pot prevedea furnizarea obligatorie a unei FEIS înainte de prezentarea unei oferte ferme pentru creditor. În cazul în care un stat membru dispune astfel, acesta solicită ca furnizarea FEIS să fie impusă din nou numai în cazul în care este îndeplinită condiția menționată la alineatul (3) litera (b).

(5) Statele membre care, înainte de ... (23) , au implementat o fișă de informații care îndeplinește cerințe în materie de informații echivalente cu cele prevăzute în anexa II pot utiliza în continuare respectiva fișă în scopul respectării prezentului articol până la ... (24) *.

(6) Statele membre precizează o perioadă de cel puțin șapte zile în care consumatorul va avea suficient timp pentru a compara ofertele ■ , a evalua implicațiile acestora și a lua o decizie în cunoștință de cauză.

Statele membre precizează faptul că perioada menționată la primul paragraf este fie o perioadă de reflecție înainte de încheierea contractului de credit, fie o perioadă pentru exercitarea unui drept de retragere după încheierea contractului de credit sau o combinație între cele două.

În cazul în care un stat membru precizează o perioadă de reflecție înainte de încheierea unui contract de credit:

- (a) oferta este fermă pentru creditor pe durata perioadei de reflecție și
- (b) consumatorul poate accepta oferta în orice moment pe parcursul perioadei de reflecție.

Statele membre pot prevedea ca consumatorii să nu poată accepta oferta înainte de încheierea unei perioade care nu depășește primele 10 zile din perioada de reflecție.

În cazul în care stabilirea ratei dobânzii sau a altor costuri aplicabile ofertei depinde de rezultatul vânzării obligațiunilor subiacente sau a altor instrumente de finanțare pe termen lung, statele membre pot prevedea ca rata dobânzii sau alte costuri să poată fi diferite față de cele menționate în ofertă în conformitate cu valoarea obligațiunii subiacente sau a altui instrument de finanțare pe termen lung.

În cazul în care consumatorul are un drept de retragere în conformitate al doilea paragraf de la prezentul alineat, articolul 6 din Directiva 2002/65/CE nu se aplică.

(7) Se consideră că creditorul și, după caz, intermediarul de credite sau reprezentantul desemnat care a furnizat FEIS consumatorului a îndeplinit cerințele privind furnizarea de informații consumatorului înainte de încheierea unui contract la distanță conform prevederilor de la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2002/65/CE și că a îndeplinit cerințele prevăzute la articolul 5 alineatul (1) din respectiva directivă numai dacă aceștia au furnizat consumatorului cel puțin FEIS înainte de încheierea contractului .

(8) Statele membre nu modifică modelul FEIS în alt mod decât cel prevăzut în anexa II. Eventualele informații suplimentare pe care creditorul sau, după caz, intermediarul de credite sau reprezentantul desemnat le poate oferi consumatorului sau este obligat să le ofere consumatorului în temeiul dreptului intern trebuie furnizate într-un document separat care poate fi anexat la FEIS.

(9) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 40 pentru a modifica formularea standard prevăzută în partea A din anexa II sau instrucțiunile prevăzute în partea B din aceasta, pentru a răspunde necesității de a include informații sau avertismente referitoare la produse noi care nu se comercializau înainte de ... (25) . Cu toate acestea, respectivele acte delegate nu modifică structura sau formatul FEIS .

(10) În cazul comunicațiilor prin telefonie vocală, menționate la articolul 3 alineatul (3) din Directiva 2002/65/CE, descrierea principalelor caracteristici ale serviciului financiar care urmează să fie prestat, în temeiul articolului 3 alineatul (3) litera (b) a doua liniuță din directiva

respectivă, include cel puțin elementele menționate în partea A, secțiunile (2) -(5) din anexa II la prezenta directivă.

(11) Statele membre se asigură că, cel puțin în cazul în care nu există drept de retragere, creditorul sau, dacă este cazul, intermediarul de credite sau reprezentantul desemnat oferă consumatorului o copie a proiectului de contract de credit, în momentul prezentării unei oferte ferme pentru creditor. În cazul în care există un drept de retragere, statele membre se asigură că creditorul sau, dacă este cazul, intermediarul de credite sau reprezentantul desemnat oferă consumatorului o copie a proiectului de contract de credit, în momentul prezentării unei oferte ferme pentru creditor.

Articolul 15

Cerințe de informare aplicabile intermediarilor de credite și reprezentanților desemnați

(1) Statele membre se asigură că, în timp util înainte de desfășurarea oricăreia dintre activitățile de intermediere a creditelor enumerate la articolul 4 punctul 5, intermediarul de credite sau reprezentantul desemnat îi furnizează consumatorului, pe hârtie sau pe alt suport durabil, cel puțin următoarele informații:

- (a) identitatea și adresa fizică a intermediarului de credite;
- (b) registrul în care a fost înscris, numărul de înregistrare, dacă este cazul, și modalitățile prin care se poate verifica respectiva înregistrare;
- (c) dacă intermediarul de credite este legat sau lucrează exclusiv pentru unul sau mai mulți creditori. În cazul în care intermediarul de credite este legat sau lucrează exclusiv pentru unul sau mai mulți creditori, acesta furnizează numele creditorului/creditorilor în numele căruia/cărora acționează. Intermediarul de credite poate declara că este independent în cazul în care îndeplinește condițiile prevăzute în conformitate cu articolul 22 alineatul (4);
- (d) dacă intermediarul de credite oferă servicii de consiliere;
- (e) dacă este cazul, onorariul pe care consumatorul trebuie să îl achite intermediarului de credite pentru serviciile prestate de acesta sau, dacă acest lucru nu este posibil, metoda utilizată pentru calculul onorariului;
- (f) procedurile pe care consumatorii sau alte părți interesate le au la dispoziție pentru a depune reclamații la nivel intern împotriva intermediarilor de credite și, dacă este cazul, modalitățile de acces la proceduri extrajudiciare de reclamație și soluționare;
- (g) dacă este cazul, existența și, dacă aceasta este cunoscută, valoarea eventualelor comisioane sau a altor stimulente plătibile de către creditor sau de către părți terțe intermediarului de credite pentru serviciile prestate de acesta în legătură cu contractul de credit. În cazul în care nu se cunoaște suma la momentul furnizării informațiilor, intermediarul de credite informează consumatorul că suma reală va fi furnizată la un moment ulterior în FEIS.

(2) La cererea consumatorului, intermediarii de credite care nu sunt legați dar care primesc un comision de la unul sau mai mulți creditori furnizează

informații despre variațiile nivelului comisioanelor plătitibile de diferiții creditori care oferă contractele de credit propuse consumatorului. Consumatorul este informat că are dreptul de a cere aceste informații.

(3) În cazul în care intermediarul de credite percepe un onorariu de la consumator și primește, în plus, comisioane din partea creditorului sau de la o terță parte, intermediarul de credite explică consumatorului dacă comisionul va fi compensat de onorariu, parțial sau integral.

(4) Statele membre se asigură că eventualul comision pe care trebuie să îl achite consumatorul intermediarului de credite pentru serviciile prestate este adus la cunoștința creditorului de către intermediarul de credite în vederea calculării DAE.

(5) Statele membre cer intermediarilor de credite să se asigure că, pe lângă informările cerute la prezentul articol, reprezentanții desemnați ai acestora comunică consumatorului, atunci când îl contactează sau înainte de a interacționa cu acesta, capacitatea în care acționează și intermediarul de credite pe care îl reprezintă.

Articolul 16

Explicații adecvate

(1) Statele membre se asigură că atât creditorii, cât și, atunci când este cazul, intermediarii de credite sau reprezentanții desemnați oferă consumatorului explicații adecvate cu privire la contractul sau contractele de credit propuse și la eventualele servicii auxiliare, pentru a-i permite acestuia să evalueze dacă contractele de credit și serviciile auxiliare propuse sunt adaptate la nevoile și la situația sa financiară.

Explicațiile includ, dacă este cazul, în special următoarele :

(a) informațiile precontractuale furnizate în conformitate cu:

(i) articolul 14 în cazul creditorilor;

(ii) articolele 14 și 15 în cazul intermediarilor de credite sau al reprezentanților desemnați;

(b) caracteristicile esențiale ale produselor propuse;

(c) efectele specifice pe care produsele propuse le pot avea asupra consumatorului, inclusiv consecințele în eventualitatea neplății de către consumator; și

(d) în cazul în care există servicii auxiliare grupate cu un contract de credit, se precizează dacă componentele pot fi reziliate separat și implicațiile pentru consumator în cazul în care acesta procedează astfel .

(2) Statele membre pot adapta modul și măsura în care se prezintă explicațiile menționate la alineatul (1), precum și identitatea părții care o acordă, la circumstanțele situației în care este oferit contractul de credit, la persoana căreia îi este oferit și la tipul de credit oferit.

Dobânda anuală efectivă

Articolul 17

Calcularea DAE

(1) DAE se calculează în conformitate cu formula matematică stabilită în anexa I.

(2) Costurile deschiderii și menținerii unui anumit cont , costurile utilizării unui mijloc de plată ■ atât pentru tranzacții, cât și pentru trageri din acel cont, ■ precum și alte costuri legate de operațiunile de plată sunt incluse în costul total al creditului pentru consumator, ori de câte ori deschiderea unui cont sau menținerea acestuia este obligatorie pentru obținerea creditului sau pentru obținerea acestuia în conformitate cu termenii și condițiile oferite .

(3) Calculul DAE se bazează pe ipoteza conform căreia contractul de credit urmează să rămână valabil pe perioada convenită, iar creditorul și consumatorul își vor îndeplini obligațiile în condițiile și în termenele convenite în contractul de credit.

(4) În cazul contractelor de credit care cuprind clauze care permit variații ale ratei dobânzii și, după caz, ale cheltuielilor incluse în DAE, dar necuantificabile la momentul calculării, DAE se calculează pe baza ipotezei conform căreia rata dobânzii și celelalte costuri vor rămâne fixe în raport cu nivelul stabilit în momentul încheierii contractului.

■
(5) Pentru contractele de credit în cadrul cărora s-a convenit o rată fixă a dobânzii pentru o perioadă inițială de cel puțin cinci ani, la sfârșitul căreia are loc o negociere în vederea stabilirii unei noi rate fixe a dobânzii pentru o perioadă suplimentară, calculul DAE suplimentare, cu caracter ilustrativ, menționate în FEIS, acoperă doar perioada inițială pe care se aplică rata fixă și se bazează pe ipoteza că, la sfârșitul perioadei cu rată fixă a dobânzii, capitalul rămas de rambursat este plătit.

(6) În cazul contractelor de credit care permit variații ale ratei dobânzii, statele membre se asigură că consumatorul este informat cu privire la posibilul impact al variațiilor asupra sumelor de plată și asupra DAE, cel puțin prin intermediul FEIS. Acest lucru se realizează prin furnizarea către consumator a unei DAE suplimentare care ilustrează eventualele riscuri aferente unei creșteri semnificative a ratei dobânzii. În cazul în care rata dobânzii nu este plafonată, această informație este însoțită de un avertisment care evidențiază faptul că costul total al creditului consumatorului, arătat de DAE, se poate schimba. Această dispoziție nu se aplică contractelor de credit în cadrul cărora rata dobânzii este fixată pentru o perioadă inițială de cel puțin cinci ani, la sfârșitul căreia are loc o negociere privind rata dobânzii, în vederea convenirii unei noi rate fixe a dobânzii pentru o perioadă suplimentară, pentru care se menționează în FEIS o DAE suplimentară, cu caracter ilustrativ.

(7) Dacă sunt aplicabile, ipotezele suplimentare prevăzute în anexa I trebuie utilizate la calcularea DAE.

(8) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 40 pentru a modifica ■ observațiile sau a actualiza ipotezele utilizate pentru calcularea DAE, astfel cum se prevede în anexa I, în special dacă observațiile sau ipotezele menționate în acest articol și în anexa I nu sunt suficiente pentru a calcula DAE în mod uniform sau nu mai sunt adaptate ■ la situația comercială a pieței.

■
Evaluarea bonității

Articolul 18

Obligația de a evalua bonitatea consumatorului

(1) Statele membre se asigură că, înainte de încheierea unui contract de credit, creditorul efectuează o evaluare amănunțită a bonității consumatorului. Evaluarea respectivă ține seamă în mod adecvat de factorii care sunt relevanți pentru a verifica probabilitatea îndeplinirii de către consumator a obligațiilor care îi revin în temeiul contractului de credit.

(2) Statele membre se asigură că sunt instituite, documentate și menținute procedurile și informațiile pe care se bazează evaluarea .

(3) Evaluarea bonității nu se bazează predominant pe faptul că valoarea bunului imobil rezidențial depășește valoarea creditului sau pe ipoteza potrivit căreia valoarea bunului imobil rezidențial va crește, cu excepția cazului în care scopul contractului de credit este de a construi sau renova bunul imobil rezidențial.

(4) Statele membre se asigură că, atunci când un creditor a încheiat un contract de credit cu un consumator, creditorul nu anulează sau modifică ulterior contractul de credit în detrimentul consumatorului pe motiv că evaluarea bonității a fost incorectă. Prezentul alineat nu se aplică în cazurile în care se demonstrează că consumatorul a furnizat cu bună știință informații incomplete sau false în sensul articolului 20.

(5) Statele membre se asigură că :

(a) creditorul pune creditul la dispoziția consumatorului numai în cazul în care rezultatul evaluării bonității evidențiază că este probabil ca obligațiile care rezultă în urma contractului de credit să fie îndeplinite în temeiul contractului respectiv;

(b) în conformitate cu articolul 10 din Directiva 95/46/CE, creditorul îl informează în prealabil pe consumator că urmează să fie consultată o bază de date;

(c) atunci când cererea de credit este respinsă , creditorul informează consumatorul fără întârziere în legătură cu respingerea și, după caz, îi comunică acestuia dacă decizia este bazată pe prelucrarea automatizată a datelor. În cazul în care respingerea cererii de credit se bazează pe consultarea unei baze de date, creditorul îl informează de asemenea pe consumator în legătură cu rezultatul acestei consultări și cu caracteristicile bazei de date consultate.

(6) Statele membre se asigură că bonitatea consumatorului este reevaluată pe baza unor informații actualizate înainte de acordarea oricărei majorări semnificative a valorii totale a creditului ulterior încheierii contractului de credit, cu excepția cazului în care acest credit suplimentar a fost prevăzut și inclus în evaluarea inițială a bonității .

(7) Prezentul articol nu aduce atingere Directivei 95/46/CE.

Articolul 19

Evaluarea bunului

(1) Statele membre se asigură că, pe teritoriul lor, sunt elaborate standarde fiabile de evaluare a bunului imobil rezidențial în vederea împrumuturilor ipotecare. Statele membre impun creditorilor să se asigure

că respectivele standarde sunt utilizate atunci când evaluarea unui bun este realizată de către ei sau să ia măsurile necesare pentru a se asigura că respectivele standarde sunt aplicate atunci când evaluarea este efectuată de o parte terță. În cazul în care autoritățile naționale sunt responsabile de reglementarea evaluatorilor independenți care realizează evaluări ale bunurilor, acestea se asigură că respectivii evaluatori respectă normele naționale în vigoare.

(2) Statele membre se asigură că evaluatorii interni și externi care realizează evaluări ale bunurilor sunt competenți din punct de vedere profesional și suficient de independenți în raport cu procesul de subscriere a creditului pentru a efectua o evaluare imparțială și obiectivă, care să fie păstrată pe un suport durabil, iar o copie a acesteia să fie păstrată de creditor.

Articolul 20

Publicarea și verificarea informațiilor referitoare la consumator

(1) Evaluarea bonității menționată la articolul 18 se efectuează pe baza informațiilor referitoare la venitul și cheltuielile consumatorului și pe baza altor circumstanțe financiare și economice care sunt necesare, suficiente și proporționale. Informațiile se obțin de către creditor din surse interne sau externe relevante, inclusiv din partea consumatorului, și includ informații furnizate intermediarului de credit sau reprezentantului desemnat în cursul procesului de solicitare a creditului. Informațiile se verifică în mod corespunzător, inclusiv prin trimiteri la documente din surse care pot fi verificate independent, dacă este cazul.

(2) Statele membre se asigură că intermediarii de credite sau reprezentanții desemnați transmit cu acuratețe informațiile necesare obținute de la consumator creditorului relevant, în scopul de a permite efectuarea evaluării bonității.

(3) Statele membre se asigură că creditorii precizează în mod clar și ușor de înțeles, în etapa precontractuală, informațiile necesare și documentele din surse care pot fi verificate independent, pe care consumatorul trebuie să le furnizeze, precum și termenul exact în care consumatorul trebuie să furnizeze informațiile respective. O astfel de solicitare de informații este proporțională și limitată la ceea ce este necesar în scopul efectuării unei evaluări corespunzătoare a bonității. Statele membre permit creditorilor să solicite, atunci când este necesar, clarificarea informațiilor primite ca răspuns la solicitarea respectivă, pentru a permite evaluarea bonității.

Statele membre nu permit creditorilor să rezilieze contracte de credit pe motiv că informațiile furnizate de consumator înainte de încheierea contractelor de credit respective au fost incomplete.

Al doilea paragraf nu trebuie să împiedice statele membre să permită rezilierea de contracte de credit de către creditorii în cazurile în care se demonstrează că consumatorul a furnizat cu bună știință informații incomplete sau false.

(4) Statele membre instituie măsuri pentru a se asigura că consumatorii sunt conștienți de necesitatea de a furniza informații corecte ca răspuns la solicitarea menționată la alineatul (3) primul paragraf și ca informațiile

respective să fie pe cât de complete se impune pentru a efectua o evaluare corespunzătoare a bonității. Creditorul, intermediarul de credite sau reprezentantul desemnat avertizează consumatorul că, în cazul în care creditorul nu este în măsură să efectueze o evaluarea a bonității din cauză că consumatorul decide să nu furnizeze informațiile sau verificarea necesare pentru evaluarea bonității, creditul nu poate fi acordat. Acest avertisment poate fi transmis într-un format standardizat.

(5) Prezentul articol nu aduce atingere Directivei 95/46/CE, în special a articolului 6.

Accesul la baze de date

Articolul 21

Accesul la baze de date

(1) Fiecare stat membru asigură accesul tuturor creditorilor din toate statele membre la bazele de date utilizate în statul membru respectiv pentru evaluarea bonității consumatorilor și pentru scopul exclusiv de a monitoriza respectarea de către consumatori a obligațiilor legate de credit pe toată durata contractului de credit. Condițiile de acces sunt nediscriminatorii.

(2) Alineatul (1) se aplică atât bazelor de date care sunt administrate de birouri de credit private sau de agenții de informații privind creditele, cât și registrelor publice.

(3) Prezentul regulament nu aduce atingere Directivei 95/46/CE.

Servicii de consiliere

Articolul 22

Standarde pentru serviciile de consiliere

(1) Statele membre se asigură că creditorul, intermediarul de credite sau reprezentantul desemnat îl informează în mod explicit pe consumator, în contextul unei anumite tranzacții, dacă i se oferă sau i se pot oferi servicii de consiliere consumatorului .

(2) Statele membre se asigură că, înainte de furnizarea de servicii de consiliere sau, după caz, înainte de încheierea unui contract de furnizare de servicii de consiliere, creditorul, intermediarul de credite sau reprezentantul desemnat pune următoarele informații la dispoziția consumatorului, pe hârtie sau pe un alt suport durabil:

(a) dacă recomandarea va fi făcută ținând seama doar de gama sa de produse în conformitate cu alineatul (3) litera (b) sau de o gamă largă de produse de pe întreaga piață în conformitate cu alineatul (3) litera (c), astfel încât consumatorul să poată înțelege pe ce bază se face recomandarea;

(b) după caz, tariful datorat de consumator pentru furnizarea serviciilor de consiliere, sau, dacă suma nu poate fi determinată la momentul aducerii la cunoștință, metoda utilizată pentru calcularea acesteia.

Informațiile menționate la primul paragraf literele (a) și (b) pot fi puse la dispoziția consumatorului sub forma unor informații precontractuale suplimentare.

(3) În cazul în care se furnizează servicii de consiliere consumatorilor, statele membre se asigură că , pe lângă cerințele prevăzute la articolele 7 și 9 :

- (a) creditorii, intermediarii de credite sau reprezentanții desemnați obțin informațiile necesare referitoare la situația personală și financiară a consumatorului, la preferințele și obiectivele acestuia, pentru a putea recomanda contracte de credit adecvate. O astfel de analiză se bazează pe informații actualizate la momentul respectiv și ține seama de ipoteze rezonabile cu privire la riscurile pentru situația consumatorului pe durata contractului de credit propus ;
- (b) creditorii, intermediarii de credite legați și reprezentanții desemnați ai intermediarilor de credite legați analizează un număr suficient de mare de contracte de credit din gama lor de produse și recomandă, din gama lor de produse, un contract de credit adecvat sau mai multe contracte de credit adecvate nevoilor, situației financiare și circumstanțelor personale ale consumatorului;
- (c) intermediarii de credite nelegați sau reprezentanții desemnați ai intermediarilor de credite nelegați analizează un număr suficient de mare de contracte de credit disponibile pe piață și recomandă un contract de credit adecvat sau mai multe contracte de credit adecvate nevoilor, situației financiare și circumstanțelor personale ale consumatorului;
- (d) creditorii, intermediarii de credite sau reprezentanții desemnați acționează în interesul superior al consumatorului:
 - (i) informându-se în legătură cu nevoile și circumstanțele consumatorului; și
 - (ii) recomandând contracte de credit adecvate în conformitate cu literele (a), (b) și (c); și
- (e) creditorii, intermediarii de credite sau reprezentanții desemnați furnizează consumatorului o copie pe suport de hârtie sau pe alt suport durabil a recomandării oferite.

(4) Statele membre pot interzice utilizarea termenilor „consiliere” și „consilier” sau a termenilor similari în cazul în care serviciile de consiliere sunt prestate consumatorilor de către creditori, intermediari de credite legați sau reprezentanți desemnați ai intermediarilor de credite legați.

În cazul în care statele membre nu interzic utilizarea termenilor „consiliere” și „consilier”, acestea impun următoarele condiții asupra utilizării termenilor „consiliere independentă” și „consilier independent” de către creditori, intermediari de credite sau reprezentanți desemnați care prestează servicii de consiliere:

- (a) creditorii, intermediarii de credite sau reprezentanții desemnați analizează un număr suficient de mare de contracte de credit disponibile pe piață; și
- (b) creditorii, intermediarii de credite sau reprezentanții desemnați nu sunt remunerați pentru serviciile de consiliere respective de către unul sau mai mulți creditori.

Al doilea paragraf litera (b) se aplică numai în cazul în care numărul de creditori analizați reprezintă mai puțin de majoritatea pieței.

Statele membre pot impune cerințe mai stricte în legătură cu utilizarea termenilor „consiliere independentă” și „consilier independent” de către creditori, intermediari de credite sau reprezentanți desemnați, inclusiv o interdicție asupra primirii de remunerație din partea unui creditor.

(5) Statele membre pot impune creditorilor, intermediarilor de credite și reprezentanților desemnați obligația de a avertiza consumatorul atunci când, în contextul situației financiare a consumatorului, un contract de credit poate determina un anumit risc pentru consumator.

(6) Statele membre se asigură că serviciile de consiliere sunt prestate numai de creditori, intermediari de credite sau reprezentanți desemnați.

Statele membre pot decide să nu aplice primul paragraf în cazul persoanelor:

- (a) care desfășoară activitățile menționate la articolul 4 punctul 5 sau care prestează servicii de consiliere, în cazul în care activitățile sunt desfășurate sau serviciile respective sunt prestate ocazional în cursul unei activități profesionale, iar activitatea respectivă este reglementată de acte cu putere de lege ori acte normative sau de un cod deontologic al profesiei care nu exclude desfășurarea activităților sau prestarea serviciilor respective;
- (b) care prestează servicii de consiliere în contextul gestionării datoriilor existente, care sunt practicieni în domeniul insolvenței, în cazul în care activitatea respectivă este reglementată prin acte cu putere de lege ori acte normative sau care prestează servicii voluntare de consiliere în domeniul îndatorării și care nu funcționează în regim comercial; sau
- (c) care furnizează servicii de consiliere care nu sunt creditori, intermediari de credite sau reprezentanți desemnați, în cazul în care persoanele respective sunt admise și supravegheate de autoritățile competente, în conformitate cu cerințele pentru intermediarii de credite în temeiul prezentei directive.

Persoanele care beneficiază de excepția de la al doilea paragraf nu beneficiază de dreptul menționat la articolul 32 alineatul (1) de a furniza servicii pentru întreg teritoriul Uniunii.

(7) Prezentul articol nu aduce atingere articolului 16 sau competenței statelor membre de a se asigura că se furnizează consumatorilor servicii care să îi ajute să își evalueze nevoile financiare și să înțeleagă ce tipuri de produse pot răspunde nevoilor respective.

Împrumuturi în monedă străină și împrumuturi cu rată variabilă a dobânzii
Articolul 23

Împrumuturile în monedă străină

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care un contract de credit se referă la un împrumut în monedă străină, un cadru de reglementare corespunzător este instituit la momentul în care contractul de credit este încheiat, pentru a asigura cel puțin că:

- (a) consumatorul are dreptul de a converti contractul de credit într-o monedă alternativă, în condiții specificate; sau
- (b) sunt în vigoare alte aranjamente pentru a limita riscul ratei de schimb valutar căruia i se expune consumatorul în temeiul contractului de

credit.

(2) Moneda alternativă menționată la alineatul (1) litera (a) este fie:

(a) moneda în care, în principal, consumatorul își primește venitul sau deține activele care finanțează plata creditului, astfel cum este indicat la momentul în care a fost realizată cea mai recentă evaluare a bonității în raport cu contractul de credit; sau

(b) moneda în care statul membru în care consumatorul fie și-a avut reședința la momentul la care a fost încheiat contractul de credit, fie își are reședința în prezent.

Statele membre pot specifica dacă amândouă ori numai una dintre variantele menționate la primul paragraf literele (a) și (b) sunt disponibile pentru consumator sau pot permite creditorilor să specifice dacă ambele posibilități menționate la literele (a) și (b) din primul paragraf sunt disponibile pentru consumator sau doar una dintre ele.

(3) În cazul în care un consumator are dreptul să convertească un contract de credit într-o monedă alternativă în conformitate cu alineatul (1) litera (a), statul membru se asigură că cursul de schimb la care se efectuează conversia este rata de schimb a pieței aplicabilă în ziua aplicării conversiei, dacă contractul de credit nu specifică altfel.

(4) Statele membre se asigură că, în cazul în care un consumator deține un împrumut într-o monedă străină, creditorul avertizează consumatorul periodic, pe suport de hârtie sau pe alt suport durabil, cel puțin în cazurile în care valoarea quantumului total plătit de către consumator care rămâne de rambursat sau al ratelor periodice variază cu mai mult de 20 % în raport cu valoarea la care s-ar ridica dacă s-ar aplica cursul de schimb aplicabil la momentul încheierii contractului între moneda contractului de credit și moneda statului membru. Avertizarea îl informează pe consumator în legătură cu o creștere a quantumului total plătit de către consumator, prezintă, după caz, dreptul de conversie într-o monedă alternativă și condițiile în care se poate efectua acesta și explică orice alt mecanism aplicabil pentru limitarea riscului ratei de schimb valutar căruia i se expune consumatorul.

(5) Statele membre pot să reglementeze mai în detaliu împrumuturile în monedă străină, cu condiția ca o astfel de reglementare să nu fie aplicată cu efect retroactiv.

(6) Aranjamentele aplicabile în temeiul prezentului articol se aduc la cunoștința consumatorului în FEIS și în contractul de credit. În cazul în care în contractul de credit nu există dispoziții în vederea limitării riscului ratei de schimb valutar căruia i se expune consumatorul la o fluctuație a ratei de schimb valutar de sub 20 %, FEIS include un exemplu ilustrativ al impactului pe care îl are o fluctuație valutară de 20 %.

Articolul 24

Credite cu ratele variabile ale dobânzii

Atunci când contractul de credit este un credit cu dobândă variabilă, statele membre se asigură că:

(a) orice indicii sau rate de referință utilizate pentru calcularea ratei împrumutului sunt clare, accesibile, obiective și verificabile de către părțile la contractul de credit și de către autoritățile competente; și

- (b) se păstrează înregistrări ale indicilor pentru calcularea ratei dobânzii fie de către furnizorii indicilor respectivi, fie de către creditori.

Buna executare a contractelor de credit și buna exercitare a drepturilor aferente

Articolul 25

Rambursarea anticipată

(1) Statele membre se asigură că consumatorul are dreptul de a-și îndeplini integral sau parțial obligațiile care îi revin în temeiul unui contract de credit înainte de expirarea acestuia. În aceste cazuri, consumatorul trebuie să aibă dreptul la o reducere a costului total al creditului pentru consumator, care constă în dobânda și în costurile aferente duratei restante a contractului.

(2) Statele membre pot prevedea anumite condiții pentru exercitarea dreptului menționat la alineatul (1). Aceste condiții pot include limitarea în timp a exercitării dreptului, un tratament diferit în funcție de tipul de rată a dobânzii ori de momentul la care consumatorul își exercită dreptul sau restricții cu privire la circumstanțele în care poate fi exercitat dreptul.

(3) Statele membre pot prevedea că creditorul are dreptul, atunci când este justificat, la o compensație echitabilă și obiectivă pentru eventualele costuri legate direct de rambursarea anticipată a creditului, dar nu impun o penalizare pentru consumator. În această privință, compensația nu depășește pierderea financiară suportată de creditor. În aceste condiții, statele membre pot prevedea că compensația nu poate depăși un anumit nivel sau poate fi permisă numai pentru o anumită perioadă.

(4) Atunci când un consumator urmărește să-și îndeplinească obligațiile în temeiul unui contract de credit înainte ca acesta să expire, creditorul furnizează consumatorului fără întârziere, după primirea solicitării, pe hârtie sau pe alt suport durabil, informațiile necesare pentru analiza opțiunii respective. Aceste informații cuprind cel puțin cuantificarea implicațiilor pe care le are pentru consumator îndeplinirea obligațiilor înainte de expirarea contractului de credit și o evidențiere clară a oricăror ipoteze utilizate. Ipotezele utilizate sunt rezonabile și justificabile.

(5) În cazul în care rambursarea anticipată are loc într-o perioadă în care rata dobânzii este fixă, statele membre pot prevedea ca exercitarea dreptului menționat la alineatul (1) să fie condiționată de existența unui interes legitim din partea consumatorului.

█

Articolul 26

Piețe flexibile și fiabile

(1) Statele membre instituie mecanisme corespunzătoare pentru a se asigura că pretențiile asupra garanției pot fi executate de către creditori sau în numele acestora. Statele membre se asigură de asemenea că creditorii țin evidențe corespunzătoare ale tipurilor de bunuri imobile acceptate ca garanție, precum și a polițelor aferente de subscriere a ipotecilor care sunt utilizate.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura o monitorizare statistică corespunzătoare a pieței de bunuri imobile rezidențiale, inclusiv pentru scopuri de supraveghere a pieței, după caz prin încurajarea

elaborării și utilizării de indici de prețuri specifici care pot fi publici sau privați sau ambele.

Articolul 27

Informații privind modificări ale ratei dobânzii

(1) Statele membre se asigură că creditorul îl informează pe consumator, pe hârtie sau pe alt suport durabil, în legătură cu orice modificare a ratei dobânzii înainte ca modificarea să intre în vigoare. Informațiile trebuie să conțină cel puțin quantumul plăților de efectuat după ce noua rată a dobânzii produce efecte și, dacă numărul sau frecvența plăților se modifică, detalii în acest sens.

(2) Cu toate acestea, statele membre pot permite părților să convină în contractul de credit ca informațiile la care se face referire la alineatul (1) să fie transmise periodic consumatorului, atunci când modificarea ratei dobânzii este corelată cu o modificare a unei rate de referință și noua rată de referință este făcută publică prin mijloace corespunzătoare, iar informațiile privind noua rată de referință sunt puse la dispoziție la sediul creditorului și comunicate personal consumatorului, împreună cu valoarea noilor rate periodice.

(3) Creditorii pot continua să informeze consumatorii periodic atunci când modificarea ratei dobânzii nu este corelată cu o modificare a ratei de referință, în cazul în care acest lucru a fost permis în temeiul dreptului intern înainte de ... [\(26\)](#) .

(4) Atunci când modificările ratei dobânzii se fac prin licitații pe piețele de capital, fiind, prin urmare, practic imposibil pentru creditor să-l informeze pe consumator în legătură cu orice modificare înainte ca aceasta să producă efecte, creditorul informează consumatorul pe suport de hârtie sau pe un alt suport durabil, cu suficient timp înainte de licitație, despre procedura ce urmează a fi aplicată și despre nivelul estimat al viitoarei rate a dobânzii.

Articolul 28

Arierate și executare silită

(1) Statele membre adoptă măsuri de încurajare a creditorilor să exercite indulgență rezonabilă înainte de inițierea procedurii de executare silită.

(2) Statele membre pot impune ca, în cazurile în care se permite creditorului să stabilească și să impună costuri asupra consumatorului în temeiul nerespectării obligației de plată, costurile respective să nu depășească quantumul necesar pentru a compensa creditorul pentru costurile suportate în urma nerambursării.

(3) Statele membre pot permite creditorilor să impună costuri suplimentare asupra consumatorului în caz de nerespectare a obligației de plată. În astfel de cazuri, statele membre pot stabili un plafon pentru costurile respective.

(4) Statele membre nu împiedică părțile la un contract de credit să convină în mod explicit că returnarea sau transferul către creditor al garanției sau al veniturilor obținute din vânzarea garanției este suficient pentru a rambursa creditul.

(5) În cazul în care prețul obținut pentru bun imobil afectează suma datorată de către consumator, statele membre instituie proceduri sau

măsuri pentru a se permite depunerea tuturor eforturilor în vederea obținerii celui mai bun preț pentru bunul imobil care face obiectul executării silite.

În cazul în care rămâne datorie de rambursat în urma procedurii de executare silită, statele membre asigură instituirea de măsuri în vederea facilitării rambursării, cu scopul de a proteja consumatorii.

Cerințe în materie de înființare și supraveghere a intermediarilor de credite și a reprezentanților desemnați

Articolul 29

Admiterea intermediarilor de credite

(1) Pentru a desfășura integral sau parțial activitățile de intermediere a creditelor prevăzute la articolul 4 punctul 5 sau pentru a presta servicii de consiliere din partea unei autorități competente din statul membru de origine, intermediarii de credite primesc admiterea corespunzătoare. Dacă un stat membru permite desemnarea de reprezentanți în temeiul articolului 31, nu este necesar ca un astfel de reprezentant desemnat să primească admiterea pentru calitatea de intermediar de credite în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre se asigură că admiterea intermediarilor de credite este condiționată, pe lângă condițiile prevăzute la articolul 9, și de îndeplinirea cel puțin a următoarelor condiții profesionale :

- (a) intermediarii de credite dețin o asigurare de răspundere civilă profesională care acoperă teritoriile în care oferă servicii sau o altă garanție comparabilă pentru răspunderea care decurge din neglijența profesională. Cu toate acestea, în cazul intermediarilor de credite legați, statele membre de origine pot prevedea ca această asigurare sau garanție comparabilă să poată fi furnizată de un creditor în numele căruia intermediarul de credite este împuternicit să acționeze.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta și, dacă este necesar, de a modifica standardele tehnice de reglementare pentru a prevedea suma minimă a asigurării de răspundere civilă profesională sau a garanției comparabile menționate la primul paragraf din prezentul punct.

Respectivele standarde tehnice de reglementare se adoptă în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a prevedea suma minimă a asigurării de răspundere civilă profesională sau a garanției comparabile menționate la primul paragraf din prezentul punct și le înaintează Comisiei în termen de ... (27) . ABE revizuieste și, dacă este necesar, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a modifica suma minimă a asigurării de răspundere civilă profesională sau a garanției comparabile menționate la primul paragraf din prezentul punct și le înaintează Comisiei pentru prima dată în termen de ... (28) * și în continuare din doi în doi ani.

(b) o persoană fizică care a înființat un intermediar de credite, membrii consiliului unui intermediar de credite înființat ca persoană juridică și persoanele fizice care efectuează sarcini echivalente în cadrul unui intermediar de credite care este o persoană juridică, dar nu are un consiliu

trebuie să aibă o bună reputație. Aceștia trebuie cel puțin să nu aibă cazier judiciar sau un alt document național echivalent pentru infracțiuni grave în legătură cu infracțiuni împotriva proprietății sau alte infracțiuni în domeniul financiar și nu trebuie să fi fost declarați anterior în faliment, cu excepția cazului în care au fost reabilitați în conformitate cu legislația internă.

(c) o persoană fizică care a înființat un intermediar de credite, membrii consiliului unui intermediar de credite înființat ca persoană juridică și persoanele fizice care efectuează sarcini echivalente în cadrul unui intermediar de credite care este o persoană juridică, dar nu are un consiliu trebuie să dispună de un nivel corespunzător de cunoștințe și competență în materie de contracte de credit. Statul membru de origine stabilește nivelul corespunzător de cunoștințe și competență în conformitate cu principiile prevăzute în anexa III.

(3) Statele membre se asigură că criteriile stabilite pentru a evalua dacă personalul creditorilor sau al intermediarilor de credite îndeplinește cerințele profesionale sunt făcute publice.

(4) Statele membre se asigură că toți intermediarii de credite care au primit admiterea, fie că au fost înființați ca persoane fizice sau ca persoane juridice, sunt introduși într-un registru menținut de o autoritate competentă din statul membru de origine. Statele membre se asigură că registrul intermediarilor de credite este actualizat și este disponibil publicului online.

Registrul intermediarilor de credite conține cel puțin următoarele informații:

(a) numele persoanelor din conducerea acestora care sunt responsabile de activitatea de intermediere. Statele membre pot cere de asemenea înregistrarea tuturor persoanelor fizice care exercită o activitate care presupune interacțiune directă cu clienții în cadrul unei întreprinderi care desfășoară activitatea de intermediere de credite;

(b) statul membru sau statele membre în care intermediarul de credite își desfășoară activitatea în conformitate cu normele privind libertatea de stabilire sau libertatea de a presta servicii și despre care intermediarul de credite a informat autoritatea competentă a statului membru de origine, în conformitate cu articolul 32 alineatul (3);

(c) dacă intermediarul de credite este legat sau nu.

Statele membre care decid să recurgă la opțiunea menționată la articolul 30 se asigură că registrul indică creditorul în numele căruia acționează intermediarul de credite legat.

Statele membre care decid să recurgă la opțiunea menționată la articolul 31 se asigură că registrul indică intermediarul de credite sau, în cazul unui reprezentant desemnat al unui intermediar de credite legat, creditorul în numele căruia acționează reprezentantul desemnat.

(5) Statele membre se asigură că:

(a) orice intermediar de credite care este persoană juridică își are sediul central în același stat membru ca cel în care are sediul social, dacă acesta are un sediu social în temeiul dreptului intern aplicabil și

(b) orice intermediar de credite care nu este persoană juridică sau orice

intermediar de credite care este persoană juridică, dar care, în conformitate cu dreptul intern aplicabil, nu are sediu social, are sediul principal în statul membru în care își exercită efectiv activitatea principală.

(6) Fiecare stat membru înființează un punct unic de informare, care să permită un acces public ușor și rapid la informațiile provenind din registrul național, informații care sunt compilate electronic și actualizate în permanență. Aceste puncte de informare oferă totodată elementele de identificare ale autorităților competente din fiecare stat membru.

ABE publică pe site-ul său internet trimiteri sau legături către punctul de informare respectiv.

(7) Statele membre de origine se asigură că toți intermediarii de credite și reprezentanții desemnați admiși respectă în permanență cerințele stabilite la alineatul (2). Prezentul alineat nu aduce atingere prevederilor de la articolele 30 și 31.

(8) Statele membre pot decide să nu aplice prezentul articol în cazul persoanelor care desfășoară activitățile de intermediere de credite menționate la articolul 4 punctul 5, în cazul în care activitățile sunt desfășurate ocazional în cursul unei activități profesionale, iar activitatea respectivă este reglementată de acte cu putere de lege ori acte administrative sau de un cod deontologic al profesiei care nu exclude desfășurarea activităților respective.

(9) Prezentul articol nu se aplică instituțiilor de credit autorizate în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau altor instituții financiare care, în temeiul dreptului intern, fac obiectul unei admiteri și al unui regim de supraveghere echivalente.

Articolul 30

Intermediarii de credite legați de un singur creditor

(1) Fără a aduce atingere articolului 31 alineatul (1), statele membre pot permite intermediarilor de credite legați menționați la articolul 4 punctul 7 litera (a) să fie admise de către autoritățile competente prin intermediul creditorului în numele căreia intermediarii de credite legați acționează în mod exclusiv .

În astfel de cazuri, creditorului îi revine responsabilitatea deplină și necondiționată pentru orice acțiune sau omisiune din partea intermediarului de credite legat care acționează în numele creditorului în domeniul reglementat prin prezenta directivă. Statele membre impun creditorului să se asigure că intermediarii de credite legați respectă cel puțin cerințele profesionale prevăzute la articolul 29 alineatul (2).

(2) Fără a aduce atingere articolului 34, creditorii monitorizează activitățile intermediarilor de credite legați menționați la articolul 4 punctul 7 subpunctul (i), cu scopul de a se asigura că aceștia continuă să respecte prevederile prezentei directive. În special, creditorul este responsabil de monitorizarea respectării cerințelor în materie de cunoștințe și competență ale intermediarului de credite legat și ale personalului acestuia.

Articolul 31

Reprezentanți desemnați

(1) Statele membre pot decide să permită unui intermediar de credite să desemneze reprezentanți desemnați.

În cazul în care reprezentantul desemnat este desemnat de un intermediar de credite legat menționat la articolul 4 punctul 7 litera (a), creditorului să îi revină responsabilitatea deplină și necondiționată pentru orice acțiune sau omisiune din partea reprezentantului desemnat care acționează în numele intermediarului de credite legat în domeniile reglementate prin prezenta directivă. În alte cazuri, intermediarului de credite îi revine responsabilitatea deplină și necondiționată pentru orice acțiune sau omisiune din partea reprezentantului desemnat care acționează în numele intermediarului de credite în domeniile reglementate prin prezenta directivă.

(2) Intermediarii de credite se asigură că reprezentanții lor desemnați respectă cel puțin cerințele prevăzute la articolul 29 alineatul (2). Cu toate acestea, statul membru de origine poate prevedea că asigurarea de răspundere civilă profesională sau o garanție comparabilă poate fi furnizată de către un intermediar de credite în numele căruia reprezentantul desemnat este împuternicit să acționeze.

(3) Fără a se aduce atingere articolului 34, intermediarii de credite monitorizează activitățile reprezentanților lor desemnați, cu scopul de a asigura respectarea deplină a prevederilor prezentei directive. În special, intermediarii de credite sunt responsabili de monitorizarea respectării cerințelor în materie de cunoștințe și competență ale reprezentantului desemnat și ale personalului lor.

(4) Statele membre care decid să permită unui intermediar de credite să desemneze reprezentanți desemnați, instituie un registru public care conține cel puțin informațiile menționate la articolul 29 alineatul (4). Reprezentanții desemnați sunt înregistrați în registrul public din statul membru în care sunt stabiliți. Registrul se actualizează periodic. Acesta este disponibil publicului pentru consultare online.

Articolul 32

Libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii de către intermediarii de credite

(1) Admiterea unui intermediar de credite de către autoritatea competentă din statul său membru de origine, astfel cum se prevede la articolul 29 alineatul (1), produce efecte pe întreg teritoriul Uniunii, fără a fi necesară altă admitere din partea autorităților competente din statele membre gazdă pentru desfășurarea activităților și prestarea serviciilor la care se referă admisia, cu condiția ca activitățile pe care un intermediar de credite intenționează să le desfășoare în statele membre gazdă să fie acoperite de admitere. Cu toate acestea, intermediarilor de credite le este interzis să-și presteze serviciile în legătură cu contracte de credit oferite de o instituție non-bancară consumatorilor într-un stat membru în care astfel de instituții non-bancare au interdicție de a funcționa.

(2) Reprezentanților desemnați care au fost desemnați în state membre care recurg la opțiunea disponibilă în temeiul articolului 31 le este interzis să desfășoare, în parte sau în totalitate, activitățile de intermediere de credite menționate la articolul 4 punctul 5 sau să presteze servicii de

consiliere în statele membre în care astfel de reprezentanți desemnați au interdicție de a funcționa.

(3) Orice intermediar de credite admis care intenționează să își desfășoare pentru prima dată activitatea într-unul sau mai multe state membre, în baza libertății de a presta servicii sau care înființează o sucursală, informează autoritățile competente din statul membru de origine.

În termen de o lună de la această informare, autoritățile competente respective notifică autoritățile competente ale statului sau statelor membre gazdă în cauză în legătură cu intenția intermediarului de credite, informându-l totodată pe acesta din urmă cu privire la respectiva notificare. De asemenea, acestea notifică autoritățile competente ale statului membru sau ale statelor membre gazdă în cauză cu privire la creditorii de care intermediarul de credite este legat, precum și dacă creditorii respectivi își asumă responsabilitatea deplină și necondiționată pentru activitățile intermediarului de credite. Statul membru gazdă utilizează informarea primită de la statul membru de origine pentru a introduce informațiile necesare în registrul său.

Intermediarul de credite își poate începe activitatea la o lună de la data la care a fost informat de autoritățile competente din statul membru de origine cu privire la notificarea menționată la al doilea paragraf.

(4) Înainte ca o sucursală a intermediarului de credite să își înceapă activitatea sau în termen de două luni de la primirea notificării menționate la alineatul (3) al doilea paragraf, autoritățile competente din statul membru gazdă se pregătesc pentru supravegherea intermediarului de credite în conformitate cu articolul 34 și, dacă este cazul, îi indică intermediarului de credite condițiile în care, în domeniile care nu sunt armonizate cu legislația Uniunii, activitățile respective pot fi desfășurate în statul membru gazdă.

Articolul 33

Retragerea admiterii intermediarilor de credite

(1) Autoritatea competentă a statului membru gazdă poate retrage admiterea acordată unui intermediar de credite în conformitate cu articolul 29, în cazul în care intermediarul de credite respectiv:

- (a) renunță în mod explicit la admitere sau nici nu a desfășurat activități de intermediere de credite menționate la articolul 4 punctul 5, nici nu a prestat servicii de consiliere în cele șase luni precedente, cu excepția cazului în care statul membru în cauză a prevăzut că admiterea își pierde valabilitatea în astfel de cazuri;
- (b) a obținut admiterea prin declarații false sau înșelătoare sau prin orice alte mijloace nelegitime;
- (c) nu mai îndeplinește cerințele în temeiul cărora i-a fost acordată admiterea;
- (d) se încadrează în oricare dintre cazurile în care dreptul intern prevede retragerea admiterii pentru aspecte care nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive;
- (e) a încălcat grav sau sistematic dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive, care reglementează condițiile de funcționare

aplicabile intermediarilor de credite.

(2) În cazul în care admiterea unui intermediar de credite este retrasă de autoritatea competentă a statului membru de origine, acesta din urmă notifică autoritățile competente din statul membru sau statele membre gazdă cu privire la retragere cât mai curând posibil și cel târziu în termen de 14 zile , prin orice mijloace corespunzătoare.

(3) Statele membre se asigură că intermediarii de credite a căror admitere a fost retrasă sunt radiați din registru fără întârzieri nejustificate.

Articolul 34

Supravegherea intermediarilor de credite și a reprezentanților desemnați

(1) Statele membre se asigură că intermediarii de credite fac obiectul supravegherii activităților lor de către autoritățile competente din statul membru gazdă.

Statele membre de origine pot prevedea că intermediarii de credite legați fac obiectul supravegherii în mod direct sau în cadrul supravegherii creditorului în numele căruia acționează, dacă acesta este o instituție de credit autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau o altă instituție financiară care, în temeiul dreptului intern, face obiectul unei admiteri și al unui regim de supraveghere echivalente. Cu toate acestea, dacă intermediarul de credite legat prestează servicii într-un alt stat membru decât statul membru de origine, intermediarul de credite face în mod direct obiectul supravegherii.

Statele membre de origine care permit intermediarilor de credite să desemneze reprezentanți în conformitate cu articolul 31 se asigură că reprezentanții desemnați respectivi fac obiectul supravegherii fie direct, fie în cadrul supravegherii intermediarului de credite în numele căruia acționează.

(2) Autoritățile competente ale statelor membre în care un intermediar de credite deține o sucursală sunt responsabile de asigurarea conformității serviciilor prestate de intermediarul de credite pe teritoriul său cu obligațiile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) și la articolele 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 și 39 și în măsurile adoptate în temeiul acestora.

În cazul în care autoritățile competente ale unui stat membru gazdă recunosc faptul că un intermediar de credite care deține o sucursală pe teritoriul acestuia încalcă măsurile adoptate în statul membru respectiv în temeiul articolului 7 alineatul (1) și al articolelor 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 și 39, autoritățile respective impun intermediarului de credite în cauză să pună capăt situației necorespunzătoare.

În cazul în care intermediarul de credite în cauză nu adoptă dispozițiile necesare, autoritățile competente ale statului membru gazdă iau toate măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că acesta pune capăt situației sale necorespunzătoare. Caracterul măsurilor respective se comunică autorităților competente ale statului membru de origine.

În cazul în care, în ciuda măsurilor luate de statul membru gazdă, intermediarul de credite continuă să încalce măsurile menționate la primul paragraf care sunt în vigoare în statul membru gazdă, acesta din urmă poate lua, după ce a informat autoritățile competente ale statului membru de origine în această privință, măsurile corespunzătoare pentru a preveni

sau sancționa și alte nereguli și, în măsura în care este nevoie, pentru a împiedica intermediarul de credite respectiv să efectueze alte operațiuni pe teritoriul său. Comisia este informată fără întârzieri nejustificate în legătură cu adoptarea unor astfel de măsuri.

În cazul în care autoritatea competentă din statul membru de origine nu este de acord cu măsurile luate de statul membru gazdă, aceasta poate sesiza ABE și poate solicita asistența acesteia în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În situația respectivă, ABE poate acționa conform competențelor care îi sunt conferite în temeiul articolului respectiv.

(3) Autoritățile competente ale statului membru sau ale statelor membre în care se găsește sucursala sunt abilitate să examineze modalitățile de organizare ale sucursalei și să solicite modificarea lor, în cazul în care o asemenea modificare este strict necesară pentru a-și îndeplini obligațiile în temeiul alineatului (2) și pentru a le permite autorităților competente din statul membru de origine să asigure respectarea obligațiilor prevăzute la articolul 7 alineatele (2), (3) și (4) și a măsurilor adoptate în conformitate cu aceste dispoziții, în ceea ce privește serviciile prestate de sucursală.

(4) În cazul în care autoritatea competentă a statului membru gazdă are motive clare și demonstrabile să estimeze că un intermediar de credite care operează în cadrul regimului libertății de a presta servicii pe teritoriul său sau care deține o sucursală pe teritoriul său încalcă obligațiile care îi revin în temeiul măsurilor adoptate în conformitate cu prezenta directivă, altele decât cele menționate la alineatul (2), aceasta comunică aceste aspecte autorității competente a statului membru de origine, care ia măsurile corespunzătoare.

În cazul în care autoritatea competentă a statului membru gazdă nu ia nicio măsură în termen de o lună de la obținerea acestor constatări sau în cazul în care, în pofida măsurilor luate de autoritatea competentă a statului membru gazdă, un intermediar de credite continuă să acționeze într-un mod care dăunează în mod clar intereselor consumatorilor din statul membru gazdă sau bunei funcționări a piețelor, autoritatea competentă din statul membru gazdă:

(a) după informarea autorității competente din statul membru de origine, ia măsurile corespunzătoare pentru a proteja consumatorii și pentru a asigura buna funcționare a piețelor, inclusiv împiedicându-i pe intermediarii de credite care nu se conformează să inițieze noi operațiuni pe teritoriul său. Comisia și ABE sunt informate fără întârzieri nejustificate cu privire la aceste măsuri;

(b) poate sesiza ABE și poate solicita asistența acesteia în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În această situație, ABE poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul respectiv.

(5) Statele membre prevăd că, în cazul în care un intermediar de credite admis într-un alt stat membru și-a înființat o sucursală pe teritoriul său, autoritățile competente ale statului membru de origine pot efectua, în exercitarea responsabilităților lor și după ce au informat autoritățile

competente ale statului membru gazdă, verificări la fața locului la sucursala respectivă.

(6) Alocarea sarcinilor între statele membre specificată la prezentul articol nu aduce atingere competențelor statelor membre în privința domeniilor care nu sunt reglementate prin prezenta directivă în conformitate cu obligațiile lor în temeiul legislației Uniunii.

Admiterea și supravegherea instituțiilor non-bancare

Articolul 35

Admiterea și supravegherea instituțiilor non-bancare

Statele membre se asigură că instituțiile non-bancare fac obiectul unui proces de admitere corespunzător, care include introducerea instituției non-bancare într-un registru, precum și mecanisme de supraveghere de către o autoritate competentă.

Cooperarea între autorități competente din state membre diferite

Articolul 36

Obligația de a coopera

(1) Autoritățile competente din state membre diferite cooperează între ele ori de câte ori este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor lor prevăzute în prezenta directivă, utilizându-și competențele prevăzute fie în prezenta directivă, fie în dreptul intern.

Autoritățile competente acordă asistență autorităților competente ale celorlalte state membre. Concret, autoritățile competente fac schimb de informații și cooperează în cadrul investigațiilor și al activităților de supraveghere.

Pentru a facilita și accelera cooperarea, și în special schimbul de informații, statele membre desemnează o autoritate competentă unică, pentru a servi ca punct de contact în sensul prezentei directive. Statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre numele autorităților desemnate să primească cererile de schimburi de informații sau de cooperare în temeiul prezentului alineat.

(2) Statele membre adoptă măsurile administrative și organizatorice necesare pentru a facilita asistența prevăzută la alineatul (1).

(3) Autoritățile competente ale statelor membre care au fost desemnate ca puncte de contact în sensul prezentei directive, în conformitate cu alineatul (1), își comunică reciproc fără întârzieri nejustificate informațiile necesare în scopul îndeplinirii sarcinilor atribuite autorităților competente desemnate în conformitate cu articolul 5 și prevăzute în măsurile adoptate în temeiul prezentei directive.

Autoritățile competente care fac schimb de informații cu alte autorități competente în temeiul prezentei directive pot preciza, în momentul comunicării, că informațiile respective nu pot fi divulgate fără acordul lor expres, caz în care respectivele informații pot fi transmise doar în scopurile pentru care autoritățile respective și-au dat acordul.

Autoritatea competentă care a fost desemnată ca punct de contact poate transmite informațiile primite celorlalte autorități competente, însă nu transmite informațiile celorlalte organe sau persoane fizice ori juridice fără acordul expres al autorităților competente care au comunicat informațiile și face acest lucru exclusiv în scopurile pentru care autoritățile respective

și-au dat acordul, cu excepția circumstanțelor justificate corespunzător, caz în care, acesta informează de îndată punctul de contact care a transmis informațiile.

(4) O autoritate competentă nu poate refuza să dea curs unei cereri de cooperare la desfășurarea unei investigații sau activități de supraveghere sau să facă schimb de informații, în conformitate cu alineatul (3), decât în cazul în care:

- (a) această investigație, verificare la fața locului, activitate de supraveghere sau schimb de informații riscă să afecteze suveranitatea, securitatea sau politicile publice ale statului membru respectiv;
- (b) a fost deja angajată o procedură judiciară pentru aceleași fapte și împotriva aceluiași persoane pe lângă autoritățile statului membru respectiv;
- (c) a fost deja pronunțată o hotărâre definitivă în statul membru respectiv pentru aceleași fapte sau împotriva aceluiași persoane.

În caz de refuz întemeiat pe respectivele motive, autoritatea competentă solicitată informează autoritatea competentă solicitantă într-un mod cât mai detaliat.

Articolul 37

Soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile competente ale diferitelor state membre

Autoritățile competente pot sesiza ABE atunci când este refuzată o cerere de cooperare, în special un schimb de informații, sau când nu i s-a dat curs într-un termen rezonabil, solicitând asistența ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În această situație, ABE poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul respectiv și orice decizii cu caracter obligatoriu luate de ABE în conformitate cu articolul respectiv obligă autoritățile competente în cauză indiferent dacă acestea sunt membre ale ABE sau nu.

Dispoziții finale

Articolul 38

Sanțiuni

(1) Statele membre stabilesc regimul sancțiunilor aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor naționale adoptate pe baza prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru asigurarea punerii în aplicare a acestora. Sancțiunile respective sunt eficiente, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre prevăd că autoritățile competente pot face publică orice sancțiune administrativă aplicată în caz de încălcare a actelor adoptate în transpunerea prezentei directive, în afara cazurilor în care această publicare riscă să perturbe în mod grav piețele financiare sau să aducă un prejudiciu disproporționat părților implicate.

Articolul 39

Mecanisme de soluționare a litigiilor

(1) Statele membre asigură instituirea unor proceduri adecvate și eficiente de reclamație și soluționare pentru soluționarea extrajudiciară a disputelor consumatorilor cu creditorii, intermediarii de credite și reprezentanții desemnați având ca obiect contracte de credit, utilizând, dacă este cazul,

organisme deja existente. Statele membre se asigură că procedurile respective se aplică creditorilor și intermediarilor de credite și acoperă de asemenea activitățile desfășurate de reprezentanții desemnați .

(2) Statele membre impun ca organismele responsabile cu soluționarea litigiilor privind consumatorii în afara instanței să coopereze astfel încât să fie posibilă soluționarea litigiilor transfrontaliere privind contractele de credit .

Articolul 40

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate îi este conferită Comisiei sub rezerva condițiilor prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționate la articolul 14 alineatul (9) și articolul 17 alineatul (8) se conferă Comisiei pentru o perioadă de timp nedeterminată, începând cu ...[\(29\)](#) .

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 14 alineatul (9) și articolul 17 alineatul (8) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Aceasta produce efecte în ziua următoare datei publicării deciziei în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene sau la o dată ulterioară precizată în respectiva decizie. Decizia nu afectează validitatea actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Imediat ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 14 alineatul (9) și al articolului 17 alineatul (8) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care , înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Termenul menționat se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului .

Articolul 41

Caracterul imperativ al directivei

Statele membre se asigură că:

- (a) consumatorii nu pot renunța la drepturile care le-au fost conferite prin dreptul intern care transpune prezenta directivă;
- (b) măsurile pe care le adoptă pentru transpunerea prezentei directive nu pot fi eludate într-un mod care ar putea conduce la pierderea de către consumatori a protecției garantate prin prezenta directivă , ca urmare a modului în care sunt formulate contractele, în special prin integrarea contractelor de credit care intră sub incidența prezentei directive în contracte de credit al căror caracter sau scop ar face posibilă evitarea aplicării respectivelor măsuri .

Articolul 42

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică până la ...[\(30\)](#) actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei

directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte.

(2) Statele membre aplică măsurile menționate la alineatul (1) începând cu ...* .

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care acestea le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 43

Dispoziții tranzitorii

(1) Prezenta directivă nu se aplică contractelor de credit existente înainte de ... (31) .

(2) Intermediarii de credite care desfășoară deja activitățile de intermediere de credite menționate la articolul 4 punctul 5 litera (e) înainte de ... (32) și care nu au fost deja admiși în conformitate cu condițiile prevăzute în dreptul intern al statului membru de origine care transpune prezenta directivă pot continua să desfășoare activitățile care se conformează dreptului intern până la ... (33) *. În cazul în care un intermediar de credite recurge la derogarea menționată, acesta poate desfășura activități numai în statul său membru de origine, cu excepția cazului în care acesta se conformează de asemenea cerințelor de ordin juridic ale statelor membre gazdă.

(3) Creditorii, intermediarii de credite sau reprezentanților desemnați care desfășoară activități reglementate prin prezenta directivă înainte de ... (34) ** respectă dreptul intern care transpun articolul 9 până la ... ** .

Articolul 44

Clauză de revizuire

(1) Comisia efectuează o reexaminare a prezentei directive până la ... (35) . În cadrul acestei reexaminări se vor analiza eficacitatea și caracterul adecvat al dispozițiilor privind consumatorii și piața internă.

Reexaminarea include următoarele elemente:

- (a) o evaluare a utilizării și a nivelului de înțelegere și de satisfacție ale consumatorilor în ceea ce privește FEIS;
- (b) o analiză a altor informații precontractuale;
- (c) o analiză a activității transfrontaliere a intermediarilor de credite și a creditorilor;
- (d) o analiză a evoluției pieței în ce privește instituțiile non-bancare care oferă contracte de credit pentru bunuri imobile rezidențiale;
- (e) o evaluare a necesității de a adopta noi măsuri, inclusiv un pașaport pentru instituțiile non-bancare care oferă contracte de credit pentru bunuri imobile rezidențiale;
- (f) o analiză a necesității de a introduce drepturi și obligații suplimentare cu privire la etapa postcontractuală a contractelor de credit;
- (g) o evaluare a menținerii caracterului adecvat al domeniului de aplicare

- a prezentei directive, ținând seama de impactul acesteia asupra altor forme de credit asimilabile;
- (h) o evaluare a necesității unor măsuri suplimentare pentru a garanta trasabilitatea contractelor de credit garantate cu bunuri imobile rezidențiale;
 - (i) o evaluare a disponibilității datelor cu privire la tendințele prețurilor bunurilor imobile rezidențiale și cu privire la nivelul de comparabilitate a datelor;
 - (j) o evaluare a menținerii caracterului oportun al aplicării Directivei 2008/48/CE pentru creditele negarantate contractate în scopul renovării de bunuri imobile rezidențiale care implică o sumă totală a creditului care depășește suma maximă specificată la articolul 2 alineatul (2) litera (c) din respectiva directivă;
 - (k) o evaluare a caracterului suficient al transparenței pe care o generează aranjamentele pentru publicarea sancțiunilor în temeiul articolului 38 alineatul (2);
 - (l) o evaluare a caracterului proporțional al avertizărilor menționate la articolul 11 alineatul (6) și la articolul 13 alineatul (2) și a potențialului de armonizare suplimentară a avertizărilor referitoare la riscuri.

Articolul 45

Alte inițiative privind practicile de împrumut responsabile

Până la ... [\(36\)](#) , Comisia prezintă un raport cuprinzător în care examinează problemele mai extinse ridicate de îndatorarea excesivă legată direct de activitatea de creditare. Comisia analizează de asemenea necesitatea de a supraveghea registrele de credite și posibilitatea de a dezvolta piețe mai flexibile și mai fiabile. Raportul este însoțit, atunci când este cazul, de propuneri legislative.

Articolul 46

Modificare adusă Directivei 2008/48/CE

La articolul 2 din Directiva 2008/48/CE se introduce următorul alineat: "

(2a) Fără a aduce atingere alineatului (2) litera (c), prezenta directivă se aplică de asemenea contractelor de credit negarantate încheiate în scopul renovării de bunuri imobile rezidențiale, care implică o valoare totală a creditului de peste 75 000 EUR.

"

Articolul 47

Modificare adusă Directivei 2013/36/UE

În Directiva 2013/36/UE se introduce următorul articol: "

Articolul 54a

"

Articolele 53 și 54 nu aduc atingere competențelor de investigare conferite Parlamentului European prin articolul 226 TFUE.

Articolul 48

Modificare adusă Regulamentului (UE) nr. 1093/2010

Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 se modifică după cum urmează:

- (1) Articolul 13 alineatul (1) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text: "

Atunci când Comisia adoptă un standard tehnic de reglementare identic cu proiectul de standard tehnic de reglementare transmis de Autoritate, termenul în care Parlamentul European și Consiliul pot formula obiecțiuni la acesta este de o lună de la data notificării. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, termenul respectiv se prelungește pentru o perioadă inițială de o lună și poate fi prelungit pentru o perioadă suplimentară de o lună."

(2) Articolul 17 alineatul (2) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text: "

Fără a aduce atingere competențelor stabilite la articolul 35, autoritatea competentă pune la dispoziția Autorității, fără întârziere, toate informațiile pe care Autoritatea le consideră necesare pentru ancheta sa, inclusiv privind modul în care actele la care se face referire la articolul 1 alineatul (2) sunt aplicate în conformitate cu dreptul Uniunii."

Articolul 49

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene .

Articolul 50

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la ...

Pentru Parlamentul European Pentru Consiliu

Președintele Președintele